

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 71/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti spoločnosti Petit Press, a. s., Lazaretská 12, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, v mene ktorej koná advokát JUDr. Patrik Palša, ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 613/2015 z 11. marca 2016, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti Petit Press, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 613/2015 z 11. marca 2016 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 613/2015 z 11. marca 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti Petit Press, a. s., trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Patrika Palšu, PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 71/2018 z 25. januára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti Petit Press, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 613/2015 z 11. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola pred všeobecnými súdmi v procesnom postavení odporkyne účastníčkou konania o ochranu osobnosti. Rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 40/2006 z 2. januára 2012

bolo konanie v časti domáhajúcej sa ospravedlnenia zastavené a v prevyšujúcej časti bol návrh zamietnutý. O trovách konania bolo rozhodnuté samostatným uznesením sp. zn. 13 C 40/2006 z 26. augusta 2013 tak, že sťažovateľke bola priznaná náhrada trov konania. V opravnom konaní bol názor okresného súdu zvrátený. Okresný súd vydal nové uznesenie sp. zn. 13 C 40/2006 z 1. júla 2015, ktorým náhradu trov konania sťažovateľke nepriznal. Predmetné rozhodnutie bolo napadnutým rozhodnutím krajského súdu potvrdené, a teda náhrada trov konania v konečnom dôsledku sťažovateľke priznaná nebola.

Sťažovateľka odvolaciu konaniu vytýka, že «v konaní došlo k iným vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, konkrétne nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok dôvodov.

Odvolačný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v odvolaní nie je žiaden z odvolacích dôvodov daný. Nemožno však súhlasiť s takýmto výkladom zákona, pretože zo samotných odvolacích dôvodov nepochybne vyplynulo, že práve tieto dôvody sú podstatné a dôležité pre správne právne rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom, nakoľko pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.S.P. na základe ktorého bolo odvolanie podané, odvolací súd sa týmto odvolacím dôvodom vôbec nezaoberal, a v odôvodnení uznesenia uviedol odôvodnenie k úplne inému odvolaciu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.S.P.

K odvolaciu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.S.P. súd len stručne poznamenal, že: „Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, to znamená z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.“ (!)

V súvislosti s aplikáciou práva a zákona spôsobom realizovaným odvolacím súdom je potrebné uviesť, že odvolací súd sa v odôvodnení tohto Uznesenia zo dňa 11. 03. 2016 dostatočne nezaoberal vznesenými odvolacími dôvodmi. Nedostatočne odôvodnil svoj názor vo vzťahu k podaným odvolacím dôvodom, ktoré boli v Odvolaní uvedené a aj napriek tomu jednou jedinou vetou skonštatoval, že nie je daný žiaden z odvolacích dôvodov, a to bez aspoň krátkeho, či stručného vysvetlenia, prečo takto rozhodol.

„Ustanovenie § 219 O.S.P. neumožňuje odvolaciemu súdu potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu, že odvolanie proti nemu je nepreskúmateľné. Ak tak súd urobí, odníme účastníkovi možnosť konať pred súdom.“ (R 6/2008)

Rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, teda nepreskúmateľné.».

Sťažovateľka ďalej poukazuje na materiálnu nespravodlivosť posúdenia trov konania a tvrdí, že *«[n]ie žalovaný, ale žalobca ako pán sporu sám určil predmet sporu a v uplatnenom nároku vymedzil, čím sa má súd v konaní zaoberať. Žalobca sa v konaní domáhal dovedy absolútne rekordného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní o ochranu osobnosti vo výške 20.000.000,- Sk, pričom išlo o vysoko kvalifikovanú osobu dokonale znalú právny poriadok SR, keďže v čase podania žaloby bol samozrejme skúseným a dlhoročným sudcom.*

Slovenská republika je predsa právny štát a súdy boli povinné toto riadne a správne vyhodnotiť pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania.

Opakujeme, jedine žalobca na základe svojho vlastného autonómneho rozhodnutia v roku 2006 určil, že okrem ospravedlnenia ako primárnej satisfakčnej zložky návrhu na ochranu osobnosti podľa zákona, bude žiadať aj sekundárnu - satisfakčnú zložku - náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. U žalobcu ide o právne vysoko kvalifikovanú osobu, resp. možno povedať najvyššie kvalifikovanú osobu v tomto smere, keďže žalobca bol už v čase začatia konania sudcom. V tejto veci ochrany osobnosti si žalobca skutočne v slovenských reáliách uplatnil pravdepodobne historicky dovedy najvyšší finančný nárok, pričom išlo od začiatku o zrejme nedôvodný a aj neodôvodniteľný nárok vo výške 20.000.000,- Sk (dvadsať miliónov Slovenských korún) - 663.878,38 EUR, ktorý bol vo vzťahu k osobe žalovaného nastavený až likvidačne.

Z obsahu súdneho spisu a z argumentácie samotného žalobcu nepochybne vyplýva záver, že neboli a nie sú naplnené dôvody pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.S.P., keďže za zastavenie konania v časti ospravedlnenia zodpovedá jedine žalobca, ktorý sám zobral žalobu v tejto časti späť písomným podaním zo dňa 27. 12. 2010. Odvolací súdu však aj túto časť právnej veci akosi „pominul“.

Pre úplnosť tu treba opakovane zdôrazniť, že žalobca si voči nám za tú istú vec v tom istom čase a dokonca paralelne uplatnil aj ďalšiu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch

vo výške ďalších 10.000.000,- Sk v konaní sp. zn. 18 C 55/2006, no v tomto prípade pred Okresným súdom Bratislava I., ktoré však bolo bez prejednávania zastavené, keďže žalobca zobral späť žalobu bezprostredne pred uskutočnením nariadeného prvého pojednávania (jediný dôvod bol, že súdy v Bratislave trvali, na rozdiel od súdov v Košiciach, na zaplatení súdneho poplatku za podaný návrh a neoslobodili žalobcu /kolegu/ od takejto zákonnej povinnosti). Podľa našich informácií doteraz v novodobej slovenskej histórii žiadny iný ústavný činiteľ v SR v obdobnom súdnom konaní o ochranu osobnosti neuplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch voči totožnému subjektu za totožnú vec na dvoch súdoch a v súhrnnej výške 30.000.000,- Sk, či takmer 1.000.000,- EUR.

Práve výška uplatnenej nemajetkovej ujmy v tomto konaní žalobcom mala jediný, resp. zásadný a najväčší vplyv na výšku vyčíslenej a uplatnenej náhrady trov. Žalobca, ako je už opakovane zdôrazňované, bol kvalifikovanou osobou poznajúcou dokonale právo a právny poriadok. Dovolíme si uviesť, že ak by zákonodarca s účinnosťou od 01. 06. 2009 nezakotvil prostredníctvom príslušného rezortu do Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ustanovenie § 10 ods. 8 a nestanovil by paušálnu výšku odmeny vo veciach ochrany osobnosti bez prihliadnutia na výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, výška náhrady trov konania by bola ešte značne vyššia, keďže nárok uplatnený žalobcom/sudcom znel na sumu 20.000.000,- Sk...

Nemožno v právnom štáte akceptovať takúto iste falošnú a neprípustnú „solidaritu“ pri aplikovaní zákonov súdmi v prospech sudcu...

Opakovane si dovoľujeme uviesť, že majetkové, osobné, zárobkové či sociálne pomery žalobcu zistené súdom sa od času vyššie uvedeného rozhodnutia súdu aj podľa obsahu odvolania zásadne nezmenili. Ani žalobca v odvolaní, či vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach súdu neuviedol, že by v jeho pomeroch malo dôjsť k akýmkoľvek zmenám, ktoré zákon pre danú aplikáciu predpokladá. Ohľadne svojho majetku žalobca už vo svojej účastníckej výpovedi dňa 11. 03. 2009 uviedol, že ako vlastník nehnuteľností - rodinného domu a prislúchajúcich pozemkov tieto po začatí trestného stíhania dobrovoľne „previedol na svojho syna a nevestu.“(!!!)

Pomery žalobcu predsa už boli v minulosti súdom skúmané. Preto v súvislosti s tým odkazujeme na už spomenuté odôvodnenie rozhodnutia súdu - Uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 72/2009 zo dňa 20. 08. 2009, ktoré je už súčasťou súdneho spisu.

Uvedeným rozhodnutím bolo žalobcovi odňaté v priebehu konania oslobodenie od súdneho poplatku z dôvodu, že neboli splnené podmienky na oslobodenie od súdneho poplatku (!).

Táto skutočnosť tak bola súdu známa aj v čase rozhodovania o náhrade trov tohto konania. Na majetkové pomery žalobcu naopak prípadne medzičasom mohli mať pozitívny vplyv aj výsledky desiatok ďalších súdnych konaní o ochranu osobnosti, v ktorých žalobca v tomto konaní vystupoval tiež ako žalobca a kde sa úspešne domáhal zaplatenia finančných satisfakcií, čo v tomto súdnom konaní žalobca vo svojej účastníckej výpovedi sám uviedol. Podobne tak aj doplatenie odmeny za tri roky pozastaveného výkonu funkcie sudcu a štátom (SR) uhradená náhrada škody za trestné stíhanie skončené zastavením, resp. oslobodením a podobne mali významný vplyv na pozitívnu finančnú situáciu žalobcu. Súd o týchto skutočnostiach predsa vedomosť mal.

Na základe vyššie uvedeného považujeme za potrebné poukázať aj na niektoré verejne známe a právoplatné rozhodnutia súdov, v ktorých bol žalobca úspešný a v ktorých mu bola vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch:

Žalobcovi v konaní proti spoločnosti [REDAKOVANÉ] o ochranu osobnosti bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.600.000,- Sk, čo predstavuje sumu vo výške 53.110,27 EUR priznanú rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn.: 6C/28/2008 zo dňa 13. 08. 2008, avšak nešlo o sumu konečnú, nakoľko Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn.: 5Co/31/2009 zo dňa 02. 03. 2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a navýšil priznanú sumu o 6.000,- EUR, teda dokopy bola žalobcovi z tohto súdneho sporu vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 59.110,27 EUR (ide samozrejme o sumu bez započítania náhrady trov konania)

V konaní proti Ministerstvu spravodlivosti SR o ochranu osobnosti bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 66.388,- EUR, ktorá mu bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn.: 11C/88/2008 zo dňa 27. 01. 2009, avšak takisto nešlo o sumu konečnú, nakoľko Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn.: 11 Co/113/2009 zo dňa 27. 05. 2009 výšku tejto náhrady nemajetkovej ujmy navýšil o sumu 33.194,- EUR. Dokopy bola žalobcovi z tohto súdneho sporu vyplatená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 99.582,- EUR (plus priznaná náhrada trov konania).

Podľa verejne dostupných údajov z Centrálného registra zmlúv bol žalobca úspešný aj v spore s verejnoprávnym Rozhlasom a televíziou Slovenska. Žalobca s RTVS uzatvoril

Zmluvu o mimosúdnom vysporiadaní a urovnaní sporných práv, ktoré boli predmetom sporu v konaní o ochranu osobnosti v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I., na základe ktorej bola žalobcovi vyplatená suma vo výške 10.000,- EUR na účet, ktorý bol v tejto zmluve bližšie špecifikovaný.».

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 613/2015 z 11. marca 2016 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil prijatú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie a podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde účastníkov konania vyzval na oznámenie, či v prejednávanej veci súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

Krajský súd predložil ústavnému súdu vyjadrenie sp. zn. 1 SprV 279/2018 z 28. februára 2018, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Vo vzťahu k jej meritu zopakoval okolnosti prípadu: „Súd mal za to, že zo zistených pomerov, priznanie náhrady trov konania odporcovi, by malo zvlášť nepriaznivé následky na životnú situáciu navrhovateľa, ktorý (v čase rozhodovania na okresnom súde) mal 69 rokov veku, a je onkologickým pacientom. Navrhovateľ poberá starobný dôchodok v sume 903,40 Eur a služobný dôchodok v sume 646,- Eur. Je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. [REDAKOVANÉ] v podiele 1/10, nehnuteľnosti zapísanej na LV č. [REDAKOVANÉ] v podiele 2/240 a nehnuteľnosti zapísanej na LV č. [REDAKOVANÉ] v podiele 3/30, všetko katastrálne územie [REDAKOVANÉ].

Nevlastní osobné motorové vozidlo a nemá vedené účty v peňažných ústavoch na území SR.

Zo správy Daňového úradu Bratislava súd zistil, že odporca ako daňový subjekt Petit Press, a.s. v zdaňovacom období za rok 2013 poukázal v daňovom priznaní celkový výsledok hospodárenia vo výške 761.609,17 Eur.“ Krajský súd poukázal tiež na to, že pri rozhodovaní o trovách konania bolo využité moderačné oprávnenie zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu vyjadrenie z 15. marca 2018, v ktorom súhlasila s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Vo vzťahu k meritu veci zotrvala na tvrdeniach prezentovaných v podanej ústavnej sťažnosti.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd, nezistiac možnosť ďalšieho objasnenia stavu veci, od jeho nariadenia upustil (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv označených v záhlaví tohto rozhodnutia napadnutým rozhodnutím krajského súdu, konkrétne nespravodlivým rozhodnutím o trovách konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podľa tvrdenia sťažovateľky krajský súd pochybil v nesprávnom vyhodnotení okolností prípadu. Sťažovateľka poukazuje na to, že žalobca ju ako *dominus litis* zažaloval na doslova astronomickú sumu napriek tomu, že ako osoba znalá práva (žalobca je emeritným sudcom) si musel byť vedomý dôsledkov svojho konania spočívajúcich najmä v tom, že astronomická výška uplatnenej nemajetkovej ujmy bude mať zásadný vplyv na výšku vyčíslenej náhrady trov konania. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že žalobca sa svojho pôvodného majetku zbavil dobrovoľne – po začatí trestného stíhania (vedeného proti nemu) ho dobrovoľne previedol na syna a nevestu.

Krajský súd zotrváva na tom, že žalobca je v podstate nemajetnou osobou (zároveň dôchodcom s pomerne nízkym dôchodkom), ktorá trovy konania nemá z čoho platiť (okrem toho vec citovo podfarbuje poukázaním na to, že je tiež onkologickým pacientom). Tvrdí, že v pomere k výsledku hospodárenia sťažovateľky (ten mal v rozhodujúcom období predstavovať sumu 761 609,17 €) je treba trovy konania spravodlivo pričítať na jej ťarchu.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len

za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Pozornosti ústavného súdu neušlo, že výška uplatneného nároku v konaní o ochranu osobnosti v okolnostiach danej veci skutočne mohla pôsobiť šikanózne. Výšku uplatneného nároku stanovoval pritom žalobca autonómne a ako osoba znalá práva musel vedieť, že od uplatneného nároku sa odvíjajú aj trovy konania, ktoré prípadne bude musieť znášať. Pokiaľ súdy nezaviazali žalobcu celkom alebo sčasti na úradu trov konania, rozhodli arbitrárne, najmä preto, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní medzi inými nijako nezaoberal námietkami sťažovateľky, ktoré sa javia, ako nie nepodstatné. Vo svojom odvolaní totiž sťažovateľka poukázala aj na to, že žalobcovi bola viacerými rozhodnutiami súdov vyplatená vysoká náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, napr. rozsudkom „*Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 5Co/31/2009 z 2. marca 2009 v sume 59 110,27 €; rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 11 Co/113/2009 z 27. mája 2009 v sume 99 582 €*“. Krajský súd toto závažné tvrdenie sťažovateľky nielen neskúmal, ale v odôvodnení napadnutého uznesenia ani neuviedol, prečo tak neučinil. Uvedeným postupom došlo k porušeniu práv sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k názoru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 tohto nálezu.

Vzhľadom na takýto zásadný záver ústavný súd už nevidí potrebu osobitne sa zaoberať ďalšími námietkami uplatnenými v podanej sťažnosti, ale ani namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, pretože sťažovateľka sa obsahovo bližšie ani nevenovala odôvodneniu tvrdenia o zásahu do týchto práv. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu sťažovateľky vo zvyšnej časti nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V danom prípade bolo na ochranu základného práva sťažovateľky potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho dorúčením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky trovy konania nevyčíslil, uplatnil si ich však za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti).

Ústavný súd podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal náhradu trov konania z dôvodu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 374,81 €, a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti v roku 2017) v sume dvakrát po 147,33 € a dva režijné paušály v sume po 8,84 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018